

Spotvogel:

Berlijn. De Duitse hoofdstad in het voorjaar.

'We beginnen onze rondleiding in de Zoo waar de zon zo fel schijnt dat de ijsberen te water zijn gegaan. U ziet een olifant gevaarlijk voorover knielen om een plukje gras uit de droge gracht te halen. Indische olifanten worden in deze dierentuin naast het verblijf van de olifanten begint een Nachtegaal op volle kracht te zingen. Zeker blij dat hij niet in, maar naast een hok zit.

Vervolgen wij onze weg door het Park Tiergarten, dat u niet moet verwarren met de dierentuin. Na de Tweede Wereldoorlog stonden hier nog maar 70 bomen omdat de Berlijners en ook hier zingen links en rechts de Nachtegalen, ondersteund door even zoveel Braamsluipers. Het park is schoon maar rond de afvalbakken liggen hopen plastic en andere wegwerpartikelen. Dit blijkt niet de schuld van een ontaarde ondersoort van de propere Duitsers maar wel van de Bonte Kraaien die geleerd hebben hoe ze de etensresten uit de bakken kunnen halen. Alle kraaien in Berlijn zijn bont, soms denk je een zwarte te zien maar dat blijkt telkens weer een Roek: gek genoeg lees je dit soort essentiële informatie nooit in de vele gidsen die over deze stad zijn geschreven.

Nu we toch op deze rondvaartboot op de Spree varen ziet u hier links de plek waar de bunker van Hitler heeft gestaan. Zoals u weet hadden der Führer en zijn geliefde Eva Braun zich hier teruggetrokken toen de Russen in 1945 er vliegt een zangvogeltje van de ene oever naar de andere en duikt in een boom naast het Haus der Kulturen der Welt. Het geluid is mij bekend maar ik kan het in deze context niet direct plaatsen, totdat ik me realiseer dat het een Eurokanarie is. Een bijzon-

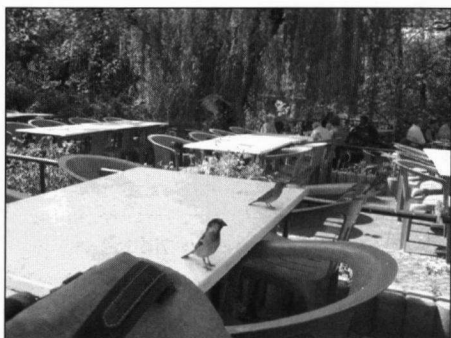
der toepasselijke soort voor Berlijn, dat zich graag afficheert als het hart van de Europese Unie. Als u rechts kijkt ziet u de nieuwe Reichstag met de glazen opbouw van de wereldberoemde architect op een dwarsbalk tussen twee meerpalen heeft een paartje Meerkoeten gebroed. Het nest ligt er verlaten bij. De jongen dobberen al in de rivier en bedelen bij hun ouders om voedsel. Meerkoeten zijn in het Oosten kennelijk iets eerder dan bij ons in Groningen.

Hier op de Alexanderplatz ziet u het hoogste gebouw van Berlijn, de televisietoren van 365 meter. Halverwege bevindt zich een draaiend restaurant van waaruit u op heldere dagen kunt uitkijken over er cirkelt een roofvogel naast de toren. Gelukkig blijft hij even hangen en kan ik mijn kijker uit de rugzak halen. Een mannetje Torenvalk. We gaan terug over Unter den Linden. De bomen zijn uiteraard van na de oorlog want ook hier zitten de Huismussen bij bosjes te tsjilpen. De stand van deze soort lijkt in Berlijn nog behoorlijk goed te zijn want ze zitten in alle wijken. In de Zoo kwamen ze mee-eten van mijn Schwarzwalders Kirschtorte.

U zult moeten toegeven dat de busreis naar Potsdam de moeite waard is geweest. Hier voor ons ziet u het Neues Palais dat Frederik de Grote liet bouwen omdat hij een wat grotere studeerkamer nodig had. Zijn moeder in een sloot voor het paleis spettert en spat het water in het rond. Zeven mannetjes Mandarijneend balsen in vol ornaat rond één vrouwtje, een tafereel dat ik thuis nog nooit heb gezien. Ze zijn werkelijk prachtig en boven hun achterste hebben ze alle zeilen bijgezet. Zelfs de groepen scholieren die hier tegen

wil en dank rokend en kletsend rondsjoeken worden door het schouwspel aangetrokken. Hier links ziet u de terrassen met de wijngaard van Slot Sanssouci, het eerste optrekje van Frederik de Grote in dit fraaie park waar zijn verdorie toch die Kleine Vliegenvangers die hier moeten zitten. Ben ik gewoon te

vroeg in het jaar? Een paartje Boomklevers metselt op hun kop aan de ingang van hun nesthol in een oude eik één van de meest indrukwekkende staaltjes architectuur van Europa.'

Ik kan mijn gedachten nou eenmaal moeilijk bij een stad houden.

